

Els àngels no tenen ales...

Em dic Teseu i mai he tingut clar si els àngels tenen ales o no. Jo ho vaig intentar, fer-les créixer i reprendre el meu vol. M'he dedicat a la literatura: no em puc queixar de l'èxit que he tingut al llarg dels meus quasi seixanta anys. Ara és moment de trobar els meus orígens... Ací teniu, lectors, el recull dels diaris escrits al llarg de la meua vida. Sense cap tipus de pudor, us presente el conjunt dels meus secrets d'una adolescència que es va allargar en el temps... He intentat donar als meus escrits l'ordre que la data dels fulls vells m'oferien. No busqueu els noms de les persones, sé que si no em coneixeu, no les localitzareu... No penseu trobar massa accions, sinó reflexions, inicialment, més senzilles i després més complexes segons m'anava fent més gran... Des de la innocència de la meua joventut fins a l'increment de l'assumpció de responsabilitats de qui anava fent-se gran... Era el moment en què pensava que un misteriós dolor d'esquena en la matinada m'avisava dels perills de la vida.. Res més llunyà, perquè vaig caure en els paranys que la meua existència m'anava parant.

Eren temps de formació, de consolidació d'una manera de veure el món... Qui podia pensar aleshores que viuria de la literatura i

la faria compatible amb la docència? Escriure per deixar constància que estava viu... Una llarga tirallonga de personatges secundaris que m'han acompanyat en la vida dels quals comence a desdibuixar la seua cara... Han format part d'un instant concret, sense deixar res més que les notes que vaig prendre en una pàgina del meu quadern... No pretenc justificar res del viscut, tan sols deixar constància en un moment en el qual veig com el temps passa inexorable, encara que vull retenir-lo i fer-lo meu. Reflectir el meu món des del punt de vista del moment en què els textos foren escrits i res més.

Assaboresc encara amb delit els plaers del darrer amant ocasional que he tingut. Inicie aquest recopilatori en l'entrada més recent, després que Adrià haja desaparegut fa dos anys de la meua vida: una aturada cardíaca, motivada pels excessos d'anys anteriors, me'l va arrancar dels braços. Deia William S. Burroughs en la seua novel·la *Queer* que "en la tristesa més profunda no hi ha lloc per al sentimentalisme", una idea que he fet meua en aquest inici. Al llarg dels escrits recollits entendreu el buit que m'ha deixat i que m'ha abocat a un punt de desesperació on em trobe a gust, aquell que m'ha portat al moment actual amb el meu anònim amant. Em permetreu que, per la seua situació personal, no diga el seu nom. La veritat és que dona igual. Un home és un home i prou. Un cos per a retenir entre les mans un temps i potser fer-lo oblidar... Amb aquesta introducció, done per acabada la redacció del meu passat. Comence un present on la darrera coneixença no sé si promourà un futur o tan sols es quedarà en això, en un record del passat. Tinc l'esperança que acabaré guanyant la partida. Va per vosaltres, lectors i lectores àvids d'intimitat!

Teseu

Diari 14.03.2026, dissabte

Davant teu, jo no tinc res. No soc ningú. Sense Adrià no sé conduir el meu dia a dia... Només una realitat: soc una mena d'ésser inert a les teues ordres que té per nom Teseu. Em dic així i no trobe el meu camí; mire el cel i sempre està cobert. La terra em subjecta i em recorda que soc on he volgut quedar-me i que continue tenint una mica de control del meu cervell. Però una i altra vegada em pose de genolls davant teu per assaborir el teu ric present. Llepe el teu engonal com t'agrada, dibuixant amb la meua llengua el perímetre del teu sexe, una vegada i una altra, per fer-te feliç, per donar-te tot el plaer que puc. Som a ma casa on, cada vegada que tu vols, vens i et deixe entrar. Sense roba, només al principi amb els meus minúsculs calçotets que acabes dient que em traga. Els teus, te'ls lleve només em pose de genolls per rebre el regal que cada matí, quan m'alce, enyore tenir dins de la meua boca. T'agrada que el llepe lentament fins fer-lo créixer i que s'endinse finalment entre els meus llavis fins fer-me quasi perbocar. El subjecte tot el que puc, amb cura i delicadesa, tot intentant que les meues dents no siguem un problema.

No t'agrada que em toque el sexe. Dius que ets el meu senyor, el meu amo, i a mi això m'excita. Tinc prop de seixanta anys i mai he rebut tant de plaer com em provoca la teua complaença. De vegades la sensació és tan intensa que, sense fer créixer el meu sexe, sembla tenir un orgasme. Un líquid transparent i apegalós baixa pel meu penis inert. Soc feliç? Per la reacció del meu cos sembla que sí; un calfred incessant recorre el meu cos mentre llepe i engul el teu sexe. No veig res més al nostre voltant. Som al saló, tu ets assegut a la butaca on faig les lectures que em venen de gust i que em

serveixen per entendre el que estic vivint. *Bearn* de Llorenç Villalonga, *El teu gust* d'Isabel-Clara Simó i d'altres d'autors que també han escrit sobre la importància del pas del temps i del sexe. Tinc també l'última novel·la de Carme Riera, *Una ombra blanca*, que espera ser encetada... Uns llibres que s'amunteguen a la tauleta que és al teu costat sense que t'adones i que s'han convertit en l'última setmana en la meua fidel companyia. Persones grans que pretenen superar el pas del temps a partir del record i una sensació de victòria per aturar-lo a partir de tot el que recorden. Un cant per l'erotisme a partir d'una edat on les imatges del passat i les del present es fonen en una per entendre que les hores passen però es poden retenir en la part més íntima del cervell, aquella en la qual ni tu tampoc, estimat desconegut, tens permís per accedir-hi.

Ja fa un temps que ens vam conèixer. Vaig convidar-te a prendre un café a la taula que ocupava en la llibreria que també servien aquesta mena de consumicions. Un espai amerat de publicacions amb alé de l'aigua calenta que preparava infusions, tes i altres begudes que servien per escalfar la conversa dels qui ocupàvem alguna taula. Havia tingut sort en trobar-ne una buida a la vora del pati que separava l'indret del jardí exterior. Un petit bocí de plantes enmig de la ciutat, aquella que t'havia vist nàixer feia una trentena d'anys. Havies entrat a la llibreria per accident, amb el pretext de trobar un amic amb qui havies quedat. Et vaig veure mirant el mòbil un bon grapat de minuts sense trobar resposta de qui no havia aparegut. Potser, per això, amb el benentés que si apareixia el teu conegut te n'aniries, vas acceptar la meua invitació. Així és com vaig saber que fins feia

un mes treballaves de cambrer en una cocteleria uns quants carrers més enllà, però les diferències que havies mostrat amb l'encarregat de l'establiment van acabar provocant que no et renovaren el contracte. Estaves en l'atur i esperaves que, una vegada havies sabut que el teu superior havia estat contractat per un restaurant més luxós, el teu amic tornara a parlar amb els propietaris de la cocteleria i així confiarien de nou en tu. Feia pocs dies havies llegit una novel·la de Francesc Viadel que iniciava un capítol amb l'afirmació que “no hi ha res pitjor que ser un aturat de merda”. Potser portaves en el teu front aquesta sentència marcada... Vaig entendre de seguida que ets una persona decidida i amb molt d'orgull, potser el que havies heretat per via paterna de la població de l'Atlas marroquí d'on havia eixit feia uns quaranta anys fins arribar a la nostra terra. Així va poder establir-se i casar-se amb una cosina llunyana que ja era a la mateixa ciutat i que acabaria convertint-se en la teua mare.

Des del primer moment em va cridar l'atenció el to educat i pausat de les teues paraules. Parlaves de manera mesurada, amb les paraules correctes i concises que reclamava la conversa. Vaig adonar-me de la prevenció que mostraves per explicar la part més íntima del teu pensament. De la mateixa manera, cada vegada que vens a casa, després de l'ejaculació que acabes fent dins meu, no t'agrada comentar allò que es diu la *jugada*, això és, l'acte íntim i intens que hem finalitzat. Com en les altres ocasions, no t'he pogut besar, tampoc abraçar. Només centrar-me en el teu escrot, amb l'anell que t'hi poses tan bon punt em tens de genolls i que envolta el teu sexe. *Tot teu, et dic, fes el que vulgues*. I així s'inicia el nostre joc pervers en el qual soc el teu submís i tu el meu senyor do-

minant. Davant teu em sent la joia més preuada, l'esclau que obeeix les ordres silencioses, marcades per un moviment de mà o per una mirada. Sé que et done plaer perquè el sent, me'l retornes amb els teus gemecs discrets que marquen les regles del nostre joc. És el moment en el qual sé que, tot mantenint la postura a quatre potes, he de donar-me la volta davant de l'espill que he fet posar davant de la butaca perquè la teua titola entre dins meu. Les primeres vegades van ser incertes, potser la meua prevenció m'impedia la completa relaxació que necessitaves i el meu orifici semblava frenar la teua acció. T'enfadares, em digueres que no era un bon passiu, que havia d'obrir la porta per l'entrada del meu senyor. I així es com vaig entendre que, sense la necessitat de cap tipus de lubricant, podria rebre de manera plaent el ferro roent del meu cavaller.

Em sentia posseït, com una egua cavalcada pel seu cavall, amb la cadència del ritual que sempre que podies engegàvem. Volia coronar-te amb el llorer del guanyador, obrir els braços i donar-te aquest present, perquè havies estat l'home que més plaer m'havia donat en tota la meua vida. M'havies servit en safata els plaers que regalimaven del teu cos, encara que només em deixares fer meus alguns petits bocins de la teua pell. Sempre al voltant del teu sexe, sense poder fregar la teua esquena i abraçar-te. Perquè una vegada arribava el teu orgasme, em deies que no tenies pressa, però te n'anaves en pocs minuts. I em quedava allà sol al mig del meu saló, amb els calçotets cobrint el meu sexe. I no em volia dutxar, volia percebre la teua flaire, el teu discret perfum, durant tots els dies que la meua pell el poguera retenir. Una vegada veia que es perdia la seua intensitat, ja em podia rentar i deixar

córrer l'aigua fins que tornares a enviar-me un breu missatge al mòbil: *hola*. Sabia que em desitjaves, que volies reprendre la sessió on ens havíem quedat. I això em feia feliç, perquè la meua edat, no era un impediment perquè la teua joventut passara entre els dits de les meues mans delerosos de rebre els teus i creuar tot el que vivíem en aquests petits bocins de temps.

Et sent, amor, amb la major intensitat que mai he percebut. Sé però que no t'agraden els lligams, les obligacions; aquesta és la teua paradoxa, perquè no toleres que tinga cap amant. Em dius a l'orella: *ets meu i de ningú més*. I jo obeesc, perquè vull i perquè m'encén el desig saber que no vols compartir-me amb ningú. Recorde el dia que vaig proposar-te si em volies tractar com una puta, que vinguera un altre home i em fera seu. I que et pagara pels meus serveis: tu el proxeneta, jo la *doneta* obedient que ven el seu cos pels teus guanys. Tot va quedar en un desig incomplert, vaig observar de seguida que no era el que preferies. Optaves per la intimitat de tots dos, per un moment exacte que ningú sabia. Ets el meu secret, soc el teu recer davant d'una vida externa de la qual poca cosa sé. Només que de tant en tant treballes de cambrer i que vius en un pis compartit. Ja fa uns quants anys que decidires independitzar-te de les estretors familiars. Amb tot, mai ens hem trobat a casa teua. No vols que ningú del teu entorn conega la meua existència. Potser fins i tot pensen que només t'ho fas amb dones. La veritat és que ni jo mateix sé si tens relacions amb l'altre sexe, si tens altres amants com jo. No vull pensar-ho. Sé que jo soc teu, però no sé ben bé si tu ets meu. Potser a la meua edat no puc retenir-te; altrament, podria perdre't per sempre més.

Avui mateix m'ho has tornat a dir: *calla d'una vegada, Te-seu. Parles massa, fes el que saps que m'agrada. I res més.* Davant teu em quede sense paraules, voldria cridar ben fort a tot el món que he trobat en la intimitat del meu recer el plaer més intens que podria mai imaginar. No em deixes besar-te, no em deixes acostar la meua pell a la teua, però a poc a poc vaig aconseguint petites passes que m'anuncien que vaig pel bon camí, que la tanca ferma que tens al teu voltant comença a oferir esclatxes. Avui mateix he pogut ensumar-te, acostar el meu nas, els meus llavis tancats, a la vora mateix dels teus. He fregat les teues galtes, el teu coll, les teues costelles, el teu pit nu i m'has deixat. No has fet enrere la meua gosadia com en altres ocasions. T'acabava de llepar l'engonal, el badall posterior al teu escrot fins assaborir la línia recta que em dirigia al forat del teu cul. Has deixat que endinsara la meua llengua en el mateix punt on jo enyore el teu penis en cada trobada. T'he satisfet per aconseguir el teu èxtasi tot incorporat a quatre potes damunt de la meua butaca. Tot seguit t'has assegut per intentar que jo reprenguera el nostre joc favorit en el qual jo em pose de genolls a terra, davant teu, però he estat rebel i m'he incorporat fins acostar la meua cara a la teua, perquè sentires la passió que jo sentia mentre el meu penis inert extreia els regalims del seu interior. Amb aquesta excitació que intentava transmetre't, he rebut el teu vistiplau per mantenir la cadència de la meua pell sobre la teua. Tan bon punt els meus llavis s'han posat davant dels teus, la teua boca s'ha obert per primera vegada per fer-me un curt bes, el suficient per entendre que algun canvi es produïa en el control absolut del teu cos. Has actuat com volies sense cap tipus de prevenció. Has trencat el pacte establert, *no*

besos, no afecte, per oferir el bo i millor del teu interior. I una mirada feble però intensa mantinguda als meus ulls m'ha fet entendre que estava davant de la primera victòria del meu cos. Si Faust va acabar venent la seua ànima al diable per tenir el poder absolut, en el meu cas, he ofert el meu esperit a tu, el jove que no besava però que acaba de fer-ho. Soc teu, amic meu; davant teu, no puc trobar cap altre camí que no siga el que marca el teu desig com a ordres que pacientment, almenys fins ara, he anat fent realitat. Tinc les paraules, tinc el desig, però el cel sense els teus ulls em sembla fosc i infinit. Una mena de vertigen que no sé explicar però que pacientment aniré il·luminant amb la seguretat que disposaràs de la meua ànima fins al final dels nostres dies. Caldrà assaborir el temps guanyat, l'instant exacte que m'ha portat a ser qui soc ara mateix. Soc teu. I tinc la seguretat que sabrem acostar-nos i gaudir l'un de l'altre. No tinc pressa. El temps s'ha aturat.